

[Socialministeren.]

Omfang eller Varighed — de saakaldte Fattighjælps-Virkninger. Opholdskommunen faar igen normalt $\frac{3}{4}$ refunderet af Forsørgelseskommunen, til hvilken den trængende kan hjemsendes, hvis hans Trang skønnes mere vedvarende. Og Udviklingen fremefter har da bestaaet i en langsom stykkevis Undtagelseslovgivning fra denne Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger, dels i en Række Sygdomstilfælde, dels til Fordel for de gamle, Børnene, de arbejdsløse og Invaliderne, hvortil endelig kommer en almindelig Sondring mellem saakaldte værdig og uværdig trængende og dermed Hjælpekassernes Oprettelse. Resultat: En uoverskuelig Række af Love og Undtagelsesbestemmelser, hvilende paa vidt forskellige Principper, og et ustandseligt Reformmageri, fremkaldt af en feberagtig politisk Kamp, med tilhørende Virvar og Planløshed i Administrationen.

Hovedmanglerne ved den gældende Ordning er altsaa:

1) Det i alle andre civiliserede Lande ukendte danske System med *de strenge Fattighjælps-Virkninger*, der rammer tilfældigt og uden Hensyn til Hjælpens Art eller Omfang, er i sig selv uretfærdigt og giver stadig Anledning til Uro og partipolitisk Spekulation i Stemmeerhvervelse eller -udslettelse.

2) De *mange forskellige Love* og spredte Lovbestemmelser i den nugældende Lovgivning, vedtaget til forskellige Tider og opbygget efter forskellige Principper, giver uensartet Hjælp i ensartede Trangtilfælde og volder Administrationen store Vanskeligheder.

3) *Administrationen er splittet*, idet endog den egentlige Forsørgelseslovgivnings Forvaltning indenfor hver enkelt lille Kommune er delt mellem Kommunalbestyrelse, Hjælpekassebestyrelse, Værgeraad, Politimester og Sygekassebestyrelse, som hver for sig knap nok kender deres eget Speciale, endse Sammenhængen med den øvrige Sociallovgivning. Overblikket mangler, Samarbejdet mellem de forskellige Organer for denne Forvaltning er ringe, og Følgen er, at de trængende jages fra Herodes til Pilatus og tilbage igen.

4) *Magt og Ansvar følges ikke ad*, idet Decentralisationen er ført saa vidt, at man endog indenfor det lokale Område, Kommunen, har 3 selvstændige Forsørgelsesvæsenere: Kommunalbestyrelsen, Hjælpekassebestyrelsen, der har et selvstændigt Ansvar efter Loven, men er henvist til at søge sine Midler anvist hos Kommunal-

bestyrelsen, som omvendt ingen direkte Indflydelse har paa disses Anvendelse, og Værgeraadet, der paa visse Omraader kan diktere Kommunalbestyrelsen Udgifter i Tilfælde, ganske analoge med dem, som denne ellers selv administrerer.

5) Omraadet for den rent skønmæssige Hjælp — Almissepriincippets Anvendelse — er alt for omfattende, hvilket er meget farligt, fordi man saa vidt muligt skal undgaa at bygge en Sociallovgivning paa det Princip, at der ikke er anden Grænse for Hjælpen end den, der naas ved en Brydning mellem Uddelernes saakaldte gode Hjerte og Modtagernes Evne til at fremstille sine Forhold saa medynkvækkende som muligt, en Ordning, der let fører til Demoralisation paa begge Sider af — Kassen. Man kan vel aldrig overflødiggøre den skønmæssige Hjælp, men man kan naa langt videre end nu med Hensyn til Anvendelsen af Socialforsikringen og Retsprincippet, der begge fastlægger Ydelserne, men omvendt gør disse til en Ret for den trængende, et gennemtvungeligt Retskrav, alene afhængigt af de af Loven forud fastsatte Betingelsers Tilstedeværelse, ikke af andre tilfældige Medborgeres mere eller mindre gode Hjerte eller politiske Opfattelse.

6) Den nugældende Lovgivning begunstiger Dobbeltforsørgelse og Plattenlageri eller udelukker positivt fra en tilstrækkelig Afhjælpning af Nøden, baade ved som før nævnt at splitte Administrationen, men navnlig ved enten brutalt at begrænse denne til en enkelt, utilstrækkelig Form, som f. Eks. Enkebørnsbidrag, eller ved omvendt at tillade den mest udstrakte Supplering gennem andre Institutioner som f. Eks. ved Invaliderenten, hvortil kommer, at der rent praktisk taget ingen Grænser findes for Udstrækningen af Hjælpekasse- eller Fattighjælp, og den trængende har ingen Grund til ikke at presse paa; thi Virkningerne for ham er ofte de samme, enten han faar en tilfældig Hjælp i en snæver Vending, eller han helt opgiver Ævret og forsørges fuldt ud, en fra alle Synspunkter set haabløs Ordning.

7) De gældende Regler om Forsørgelsesret og -sted er fuldkommen antikverede. Hele Forsørgelsessystemet med de dertil knyttede udviklede Regler om den legale Fødekommune, om „hvilende Erhvervelse af Forsørgelsesret“ og om Fødselsnotering er, som jeg sagde i Fjor, et Kineseri, hvis mest iøjnefaldende Konsekvens er at gøre Sogneraadsformændene graahaarede før Tiden, at ophidse Kommunerne mod hverandre og at plage de trængende med vidt-